



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1717/2023
23.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против туженог Клиничко-болничког центра „Др Драгиша Мишовић – Дедиње“ из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/22 од 08.11.2022. године, у седници већа одржаној 23.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/22 од 08.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/22 од 08.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2576/21 од 11.05.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе поднеском тужиље од 28.12.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи на име разлике плате између минималне зараде и исплаћене плате укупан износ од 84.735,85 динара, за период март 2018. године – фебруар 2021. године, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе, ближе одређено у изреци. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име накнаде за исхрану у току рада укупан износ од 102.521,25 динара за период март 2018. године – фебруар 2021. године, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе, ближе одређено у изреци. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 86.766,09 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе, ближе одређено у изреци. Ставом петим изреке, ослобођена је тужиља обавезе плаћања судских такси. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3449/22 од 08.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2576/21 од 11.05.2022. године у ставу трећем, четвртном и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20, у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите побијаног дела је исплата на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у предметима у којима је одлучивано са истим или битно сличним чињеничним стањем или правним основом, имајући у виду да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују права на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни део коефицијента за сваког запосленог.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 02.04.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи на име накнаде за исхрану у току рада 102.521,25 динара и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 86.766,09 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић